

សម្ភាសជាមួយឈ្មោះ ឈួន វ៉ែន ភេទស្រី អាយុ៥៦ ឆ្នាំ

មុខងារខ្មែរក្រហម: ធ្វើស្រែអំបិល

មុខងារបច្ចុប្បន្ន: ធ្វើស្រែ

មានស្រុកកំណើតនៅ: ភូមិសត្វពង ឃុំឈូក ស្រុកឈូក ខេត្តកំពត
សព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិប្រមោយ ឃុំប្រមោយ ស្រុកវាលវែង ខេត្តពោធិ៍សាត់

ថ្ងៃទី២១ ខែឧសភា ឆ្នាំ២០១១

សម្ភាសន៍ដោយ: សោម ប៊ុនថន

០ ១ : ០ ៣ : ០ ៨

ទំព័រ២២

ប៊ុនថន : អញ្ជឹងដំបូងខ្ញុំសុំអនុញ្ញាតសួរឈ្មោះអ្នកម្ចី អ្នកម្ចីឈ្មោះអីដែរ?

វ៉ែន : ខ្ញុំឈ្មោះ ឈួន វ៉ែន ។

ប៊ុនថន : អ្នកម្ចីអាយុប៉ុន្មានហើយ?

វ៉ែន : អាយុ៥៦ឆ្នាំ ។

ប៊ុនថន : អ្នកម្ចីស្រុកកំណើតនៅភូមិ ឃុំអីដែរ?

វ៉ែន : ខ្ញុំនៅភូមិសត្វពង ឃុំឈូក ស្រុកឈូក ខេត្តកំពត ។

ប៊ុនថន : អ្នកម្ចីសព្វថ្ងៃនេះរស់នៅភូមិឃុំអីដែរ?

វ៉ែន : រាល់ថ្ងៃនេះនៅភូមិប្រមោយ ឃុំប្រមោយ ស្រុកវាលវែង ខេត្តពោធិ៍សាត់ ។

ប៊ុនថន : បាទ! អ្នកម្ចីមានបងប្អូនប៉ុន្មាននាក់ម្ចី?

វ៉ែន : បងប្អូនខ្ញុំច្រើនណាស់ ១១នាក់នោះ ប៉ុន្តែស្លាប់អស់កាលពីយើងជំនាន់៣ឆ្នាំហ្នឹងអស់ ៣នាក់
ហើយអាស្រាបតូចៗហ្នឹងអស់ ៩ឡូវសរុបទៅវានៅសល់តែ៣នាក់ទេ បងប្អូន ១១នាក់ហ្នឹង
វាស្លាប់នៅតូចៗខ្លះ ហើយពីជំនាន់៣ឆ្នាំហ្នឹងស្លាប់អស់៣នាក់ទៅស្លាប់ នៅកងចល័ត
ហើយកាល៧៩ចូលព្រៃហ្នឹង ស្លាប់នៅភ្នំនោះអស់២នាក់នៅកងចល័ត នោះអស់១នាក់
ហើយអាស្រាបនៅតូចៗអស់ប៉ុន្មានមើល តូចបានមួយខួបបានអី និយាយទៅឈឺ ។

ប៊ុនថន : បាទ! បច្ចុប្បន្ននៅសល់តែ៣នាក់ទេ?

វ៉ែន : នៅតែ៣នាក់ទេ ស្រី២នាក់ ប្រុស១ ។

ប៊ុនថន : កាត់រស់នៅណាអ្នកម្ចី?

វ៉ែន : នៅឯឈូកហ្នឹង នៅភូមិសត្វពាង ។

ប៊ុនថន : អ្នកមីនឪពុកម្តាយអ្នកមីននៅរស់ទេសព្វថ្ងៃ?

វ៉ែន : ស្លាប់អស់ហើយឪពុកម្តាយខ្ញុំ ។

ប៊ុនថន : ស្លាប់ជំនាន់ណាដែរអ្នកមីន?

វ៉ែន : ឪពុកម្តាយខ្ញុំទីមស្លាប់ បើម្តាយស្លាប់៨៨ រំលងម៉ោង១៩៣ឪពុកខ្ញុំស្លាប់ទៀតម្តាយស្លាប់មុន ។

ប៊ុនថន : អូ!ស្លាប់ដោយសារជំងឺអ្នកមីន?

វ៉ែន : ឈឺ ម្តាយឪពុកខ្ញុំឈឺ ។

ប៊ុនថន : មីនកាលពីតូចមីនបានរៀនដល់ថ្នាក់ណាដែរ?

វ៉ែន : ខ្ញុំអត់បានរៀនទេខ្ញុំ ខ្ញុំរៀនអក្ខរកម្មកាលពីជំនាន់យើងសង្គមរាស្ត្រនិយមហ្នឹង ហើយខ្ញុំរកស៊ីលក់ដូរប៉ុកប៉ុកនៅផ្សារឈូកហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : ចុះឪពុកម្តាយអ្នកមីនអ្នករកស៊ីដែរ?

វ៉ែន : បា!វ៉ានិយាយទៅឪពុកម្តាយខ្ញុំនៅជិតផ្សារអញ្ចឹង ធ្វើស្រែផងលក់ដូរផង លក់ដូរបន្លែបន្តិកអី នំនែកអីនៅនឹងផ្សារហ្នឹង ដូច្នេះហើយនឹងផ្សារជាប់គ្នាដូច្នេះខ្ញុំ ។

ប៊ុនថន : ជាប់ផ្សារឈូកហ្នឹងហ្នឹងមីន?

វ៉ែន : បា!ជាប់ផ្សារឈូកហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : បាទ!អ្នកមីនជួយលក់ឪពុកម្តាយហ្នឹងដល់ឆ្នាំប៉ុន្មានបានឈប់លក់ហ្នឹង?

វ៉ែន : ដល់ឆ្នាំ៧០ រដ្ឋប្រហារហ្នឹងឈប់លក់ វាទៅតូចដែរខ្ញុំកាលជំនាន់ហ្នឹងវាស្ទើរទេមិនទាន់ដឹងទេ ។

ប៊ុនថន : បាទ!ម៉េចបានឈប់លក់អញ្ចឹងមីន?

វ៉ែន : កាលជំនាន់៧០ ហ្នឹងយើងរដ្ឋប្រហារហើយ ហៅថាពេលគេរដ្ឋប្រហារហើយយើងមិនមានកងទ័ពខ្មែរក្រហមមួយបក្សអញ្ចឹងទៅ ទាហានរបស់លន់ ណុលមាំបក្សអញ្ចឹងគេវ៉ៃគ្នាក្នុងក្តាំងអញ្ចឹងក៏ឈប់ទៅ ធ្វើតែស្រែវិញទៅឪពុកម្តាយខ្ញុំហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : បាទ!?

វ៉ែន : ហើយម្យ៉ាងគេអត់មានផ្សារទៀត ផ្សារជំនាន់ហ្នឹងអាវ៉ៃគ្នាហើយអត់មានទេ អ្នកផ្សារហ្នឹងត្រូវជម្លៀសចេញទៅតាមជនបទអស់ទៅ ផ្សារហ្នឹងក៏ផ្សារកន្លែងប្រជុំជនស្រុកដែរ ផ្សារកន្លែងជិតដូច្នេះខ្ញុំហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : បាទៗ!?

វ៉ែន : ដល់អញ្ជឹងទៅនៅធ្វើស្រែធ្វើចំការ លែងលក់ហើយជំនាន់ហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : ឈប់គាំទ្រហ្នឹងម៉ែ?

វ៉ែន : បា!

ប៊ុនថន : ហើយជំនាន់មីនហ្នឹង នៅដូះហ្នឹងនៅខាងលំ ណុល ឬនៅខាងខ្មែរក្រហម?

វ៉ែន : នៅកាលជំនាន់ហ្នឹងនៅជនបទហ្នឹងនៅខាងខ្មែរក្រហម ។

ប៊ុនថន : អូរ! គេកៀរចេញពីដូះមីនក៏យ៉ាងម៉េច?

វ៉ែន : អត់កៀរទេ ដើមដំបូងមិនទាន់កៀរឡើយ៧០ ហ្នឹងណាអូន អត់មានទាន់កៀរទេនៅក្នុង ភូមិ តែដល់ក្រោយម៉ែបាទគេកៀរទៅនៅក្នុងព្រៃ ព្រៃហ្នឹងវាដិតដែរទេ វាមិនឆ្ងាយ ប្រហែល៤-៥ គីឡូក្នុងដូះហ្នឹង ហើយទៅនៅក្នុងព្រៃ ហើយកាលហ្នឹងវាចេះតែវែក្តា ក្នុងក្តាំងយើងចេះតែគេចវាសក្របាច់ផ្ទាំងគេចអញ្ជឹងទៅយើងប្រជាជន ហើយម៉ែឪ កូនចៅរករករកក្រើនអញ្ជឹងចេះតែគេច ។

ប៊ុនថន : បាទ! អញ្ជឹងទៅទាំងក្រសារទាំងអស់ហ្នឹងមីន?

វ៉ែន : ទៅទាំងក្រសារ និយាយទៅប្រជាជនទាំងភូមិ មិនទៅតែក្រសារខ្ញុំទៅទាំងភូមិហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : បាទ! ចុះមីនទៅហ្នឹងបែងចែកយ៉ាងម៉េចទៅមីន គេបែងចែកឲ្យរស់នៅមីន?

វ៉ែន : អ៊ូ! ជំនាន់ហ្នឹងអត់ទាន់មានបែងចែកទេអូន ដល់ក្រោយម៉ែទេ ដល់យើងរំដោះ៧៥ ហើយទេ បាទគេមានបែងចែក១៧ អ្នកមូលដ្ឋានអី កាលជំនាន់៧១-៧២ហ្នឹងអត់ ទាន់មានទេ ។

ប៊ុនថន : បាទ! អញ្ជឹងអ្នកមីនទៅនៅហ្នឹងរហូតដល់ឆ្នាំ៧៥ ហើយមីនមានបាទចូលកងទេមីន?

វ៉ែន : ចូលអូន ចូលមុនដំបូងនៅកងចល័ត កងចល័តរំដោះ៧៥ ហើយចូលដើម៧៦ គេយកខ្ញុំ ចេញពីកងចល័តទៅនៅស្រែអំបិល នៅកងស្រែអំបិលម្នាក់ពឹងនុសសសរហ្នឹង ទៅ នៅស្រែអំបិល នៅបាទប៉ុន្មានឆ្នាំទៅគាំទ្រ៧៦ រហូតដល់៧៨ បាទចេញពីស្រែអំបិល ដើម៧៨ហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : ទៅស្រែអំបិលហ្នឹងគេជ្រើសរើសអ្នកមីន?

វ៉ែន : គេជ្រើសរើសៗ គេរើសហ្នឹងគេត្រូវការអ្នកណាគេយកអ្នកហ្នឹងទៅបណ្តោយរើស ចេញពីកងចល័ត ។

ប៊ុនថន : ច្រើនគ្នាទេអ្នកមីន?

វ៉ែន : ច្រើន នារីស្រីអំបិលរដ្ឋហ្នឹងច្រើនណាស់ ប៉ុន្តែនោះសរុបមកនៃស្រីអំបិលរដ្ឋ ហ្នឹង តែកន្លែងកងខ្ញុំនៅដូចជាម៉ាអនុសេនាធំគេអញ្ចឹងមានកម្លាំង១០០ ជាង នៅជាកង ជាអង្គភាពហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : ជាអង្គភាព?

វ៉ែន : បា! ធ្វើស្រែអំបិលគេចែកតាមមុខព្រួញ ទៅតាមអង្គភាពអនុសេនាធំអញ្ចឹងទៅ ។

ប៊ុនថន : ប៉ុន្តែយើងនៅផ្នែកទី៣ដែរ ប៉ុន្តែធ្វើស្រែអំបិល?

វ៉ែន : មិនជាទី៣ទេ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ពេលទៅស្រែអំបិលហ្នឹងមិននៅកងអី?

វ៉ែន : ស្រែអំបិលហ្នឹង កាលជំនាន់ហ្នឹងគេហៅ សហដ៏ប កម្មករៗ ស្រែអំបិលហ្នឹងខាងសហ ដ៏បដូចជាកម្មកររោងចក្រកម្មករអីអញ្ចឹងទៅណាស់ គេចូលអញ្ចឹង ប៉ុន្តែយើងនៅជំនាញ ខាងស្រែអំបិល ។

ប៊ុនថន : បាទ! ហើយកាលហ្នឹងការងារយ៉ាងម៉េចដែរអ្នកមិនធ្វើ?

វ៉ែន : ការងារនិយាយទៅខ្ញុំនៅស្រែអំបិលដំបូងពីដើមឆ្នាំ៧៦ ទៅដល់ ការហូបចុកអីហ្នឹង និយាយពីរឿងការហូបចុកគឺបាយហ្នឹងវាមិនមានបាយរឹងទេ បាយរបៀបបបរចិន ណាស់ បបរចិនសំបូព្រលិត សំបូត្រកូនអីអញ្ចឹងទៅអូសត្រី មាននេសាទគេ គេចាត់ តាំងនេសាទគេម៉ាកអញ្ចឹងទៅ ទៅអូសត្រីសមុទ្រហ្នឹង យកមើលចែកតាមកងស្ន ហើយមានចិញ្ចឹមមាន់ ចិញ្ចឹមជ្រូកនៅតាមកងហ្នឹង គឺយើងមានចាត់តាំងអ្នកចិញ្ចឹមមាន់ ចិញ្ចឹមជ្រូក២នាក់ ៣នាក់អីអញ្ចឹងទៅ ។

ប៊ុនថន : បាទ!

វ៉ែន : ហើយអញ្ជឹងកន្លែងស្រែសរុបទៅ ដែលទៅ១ឆ្នាំដំបូងគឺបាយសំបូព្រហូបមិនស្រួល ប៉ុន្តែទេ ពីបាក់ដែលហ្នឹងការហូបចុក ប៉ុន្តែម៉េចយើងស្ថិតនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់ គេអូន ។

ប៊ុនថន : បាទ!

វ៉ែន : ចេះតែតស៊ូនៅជាមួយគេអញ្ចឹងទៅ សូព្រលិតសូត្រកូនត្រីប្រម៉ា ជាមួយត្រីអូសពី សមុទ្រម៉ៅខ្លះកូនត្រីកូនអីហ្នឹង បាយបបរចិកៗ ហ្នឹងហូប ។

ប៊ុនថន : បាទ! ហ្នឹងឆ្នាំដំបូងម៉េច?

វ៉ែន : ចា! ដល់ឆ្នាំ៧៧ ហ្នឹងឃើញប្រែមកបាយហ្នឹង បាយគ្រាន់រឹងវិញហើយ តែសំបូរអីនៅ
ដដែលហ្នឹង តែបើមានកម្មវិធីបុណ្យទានដូចចូលឆ្នាំអីអញ្ចឹងទៅ មានចិញ្ចឹមមាន ចិញ្ចឹម
ជ្រូកតាមកងបានអញ្ចឹងទៅយើងកាប់ធ្វើម្ហូបហូបគ្នាយើងនៅកងហ្នឹងទៅ ។

ប៊ុនថន : ប៉ុន្មានចូលឆ្នាំដែលមីង?

វ៉ែន : ចូល ។

ប៊ុនថន : មានបុរសឈប់ទេអ្នកមីង?

វ៉ែន : សម្រាកចូលឆ្នាំហ្នឹងគេឲ្យយើងធ្វើបង្កើតអីហូបនៅក្នុងក្រុមកងកង និយាយទៅម៉ា
អនុសេនាធំហ្នឹងគេធ្វើរោងបាយមួយគ្នា ១០០ នាក់ជាន់ រោងបាយមួយ ។

ប៊ុនថន : សម្រាកប៉ុន្មានថ្ងៃអ្នកមីងចូលឆ្នាំ?

វ៉ែន : សម្រាក កាលហ្នឹងសម្រាក៣ថ្ងៃ ប៉ុន្មានមាន៣ថ្ងៃទេកាលហ្នឹងសម្រាក៥ ថ្ងៃអីដែល
ហ្នឹងតាមកងដូចជា យើងនៅដាច់ពីកន្លែងបញ្ជាការធំអញ្ចឹងទៅវារាងដូចញាកអីអញ្ចឹងទៅ
វាមានឆ្លៀតបានដែរ បាន៥ថ្ងៃអីដែរហ្នឹង ប៉ុន្តែបើគេកំណត់តែ៣ថ្ងៃទេ ។

ប៊ុនថន : បាទ! អញ្ចឹងបានយូរដែរអ្នកមីង ។

វ៉ែន : ចា!

ប៊ុនថន : ហើយប្រធានកងហ្នឹងឈ្មោះអីដែរអ្នកមីង?

វ៉ែន : ប្រធានកងហ្នឹងស្លាប់បាត់តាំងពី៧៩ នោះ ។

ប៊ុនថន : ឈ្មោះអីអ្នកមីង?

វ៉ែន : ឈ្មោះ បងរ៉ាន់ ។

ប៊ុនថន : ឈ្មោះ រ៉ាន់ គាត់អ្នកនៅស្រុកណាដែរ?

វ៉ែន : គាត់នៅម្តុំពាមកំពង់ឆ្នាំងនោះ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ខេត្តកំពង់ឆ្នាំង?

វ៉ែន : ចា!

ប៊ុនថន : អ្នកមីងកការងារនៅហ្នឹងធ្វើអីដែរ?

វ៉ែន : នៅស្រែអំបិល?

ប៊ុនថន : បាទ!

វ៉ែន : ស្រែអំបិលបើខ្ញុំប្រាប់គឺយើងធ្វើអំបិល បុកគ្នាប អូសទឹក អាស្រែអំបិលហ្នឹងវាមាន ដូចខាងហរណ៍នោះដែរសម្រេច ដែរសម្រេចអញ្ចឹងគឺយើងធ្វើទឹកបង្កូរចូលស្រែទី១ អញ្ចឹងគេហៅស្រែលេខ៥ ហ្នឹងទឹកហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : បាទ!

វ៉ែន : ហើយគេធ្វើលើកភ្នំម៉ៅទៀតបានស្រែលេខ៤ ស្រែលេខ៣ ស្រែលេខ២ ស្រែលេខ១១អីអញ្ចឹងទៅបានមានស្រែបណ្តុះ អញ្ចឹងគេកូរទឹកហ្នឹងគេចាប់កូរពីនិយាយ ទៅគេធ្វើរនាស់ដូចយើងរាស់ស្រែអញ្ចឹងតែអត់ដាក់ដៃទេ វ៉ែនតែក្តារទេ ។

ប៊ុនថន : បាទៗ!

វ៉ែន : ហើយនារីៗ២នាក់ហ្នឹង ចង់ដូចនឹមអញ្ចឹង២នាក់ហ្នឹងអូសទៅអូសទឹកហ្នឹងឲ្យវាវិល ចុះវិញឡើងឲ្យវាឆាប់ឡើងលេខ អូសស្រែលេខ៤ ស្រែលេខ៣ ស្រែលេខ២ ស្រែ លេខ១អញ្ចឹងទៅ ហើយមានម៉ាច្នោះបុកគ្នាបអាស្រែបណ្តុះនេះ បុកគ្នាបឲ្យហាប់ដីស្អាត ដូចនៅក្តារលើហ្នឹងអញ្ចឹង គេបញ្ចេញទឹកចេញហើយអាន់បុក ចេញទឹកហើយហាលឲ្យ ស្ងួតបុក បុកឲ្យរាបដល់អាស្រែលេខ១នេះ ទឹកវាឡើងដល់លេខហ្នឹងបានបង្កូរចូលទៅ ស្រែបណ្តុះ ចូលលើកទី១ បាន១០ ថ្ងៃអីបានកើប ។

ប៊ុនថន : បាទ!រយៈពេល១០ ថ្ងៃ?

វ៉ែន : បាទ!ដល់លើកទី២ទី៣អីទៅ តែម៉ាអាទិត្យទេបានកើបហើយ កាលចូលដំបូងអាចយឹត បន្តិចនិយាយរួមថ្ងៃឡើងគឺយើងនាំគ្នា អំបិលដុះល្មមកែហើយកែអំបិល ម៉ោង១១ សម្រាក ម៉ោង១ចុះវិញ ម៉ោង៥សម្រាក សម្រាកជួនកាលយប់ឡើងបើអំបិលដុះ ច្រើនហ្នឹងហូបបាយហើយទៅកែទៀតទល់ម៉ោង៧យប់អីនោះបានសម្រាក បើអំបិល ដុះខ្លាំងមេឃរាងអ្នកអាប់កែទល់ភ្នំក៏មានដែរ ។

ប៊ុនថន : អ៊ូ!ខ្លាចភ្លៀង?

វ៉ែន : ខ្លាចភ្លៀងរលាយអំបិល តែបើមេឃអត់អីទេកែអាចម៉ោង៧អីសម្រាក ព្រលឹមឡើង ឡើងទៅទៀត ។

ប៊ុនថន : ចុះពិបាកទេអ្នកម្នីការងារ?

វ៉ែន : បើនិយាយពីពិបាកហ្នឹងវាចេះពិបាកហើយអូសអើយវាមិនចេះស្រួលទេ បើយើងធ្វើ អត់មានពេល សម្រាកបានភ្លាតៗហ្នឹង ពិបាកហ្នឹងវាហួសពីការពិបាកហើយប៉ុន្តែជំនាន់ ហ្នឹងវានៅក្មេងដូចជាបាយភ្លែតអញ្ចឹងទៅដូចជា មានកម្លាំងទៅធ្វើគ្នាច្រើនមូលគ្នាចេះ

តែថាដូចជារអញ្ចឹងចុះ យើងនិយាយអញ្ចឹងចុះនៅក្នុងកំពុងមានកម្លាំង ហូបឆ្កែត
អញ្ចឹងទៅមានកម្លាំងនាំគ្នាធ្វើទៅ បើមិនធ្វើម៉េចបើការងារគេត្រូវកំណត់ឲ្យយើងត្រូវ
ធ្វើអញ្ចឹងហើយ ។

ប៊ុនថន : បាទ!

វ៉ែន : អាហ្នឹងនិយាយពីការពិត ជីវិតដែលខ្ញុំធ្លាប់ឆ្លងកាត់កន្លងម៉ោ ដល់ក្រោយម៉ោទៀតឆ្នាំ
៧៨មុនយួនចូល ប្រហែលជា៥ - ៦ខែហ្នឹងខ្ញុំចេញពីស្រែអំបិលៗ ហ្នឹងគេយកខ្ញុំទៅដាក់
ពេទ្យកន្លែងពេទ្យលោកសង្ឃយើងរាល់ថ្ងៃហ្នឹង ហើយគេការពារខ្ញុំ ការប្តូរមុនហ្នឹងនៅជា មួយ
វ៉ែន វ៉ែត ការពារអញ្ចឹងការបានប្រហែលជាកន្លះខែ កាលហ្នឹងគេមិនចាប់ វ៉ែន វ៉ែត
ទៅក៏គេចាប់ប្តូរហ្នឹងទៀតទៅ ចាប់ប្តូរហើយក៏គេដកខ្ញុំហ្នឹងចេញពីពេទ្យហ្នឹងយក
ទៅដាក់អាវុត្តជ័យខត្តមពីខាងលិចភ្នំពេញហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : ជ័យខត្តម?

វ៉ែន : បា! ខ្ញុំចង់ភ្លេចបាត់ហើយតាំងពី៧៩ម៉ោរហូតមកទល់ឥឡូវហ្នឹង ដូចនៅខាងជើងដូរ
លេខ៣ ។

ប៊ុនថន : ខាងជើងដូរជាតិលេខ៣?

វ៉ែន : បា!

ប៊ុនថន : ចុះគ្រួសារអ្នកមិនមុននោះគាត់នៅជាមួយ វ៉ែន វ៉ែននោះគាត់ធ្វើអី?

វ៉ែន : គាត់អត់មានអីទេ គាត់កងការពារ ប៉ុន្តែគេចាប់ទាំងអស់ហ្នឹងអ្នកនៅមន្ទីរតា វ៉ែន វ៉ែត ហ្នឹង
ខាងកងការពារ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ចាប់ វ៉ែន វ៉ែតបានរយៈពេលប៉ុន្មានបានចាប់គាត់មិន?

វ៉ែន : រយៈពេលប្រហែលជា១ខែជាងតាមមើលកាលហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : បាទ! គាត់ឈ្មោះអ្នកមិនគ្រួសារ?

វ៉ែន : គ្រួសារខ្ញុំឈ្មោះភិន ។

ប៊ុនថន : ឈ្មោះ ភិន អីភិន?

វ៉ែន : ឈ្មោះអើ ចង់ភ្លេចជីវិតប្តីហ្នឹងទៀត ប្តីហ្នឹងការប៉ុន្មានការបានមួយខែជាងគេចាប់ ។

ប៊ុនថន : ហើយចាប់ហ្នឹងគេម៉ោចាប់នៅនេះ?

វ៉ែន : គ្មានបាននៅជាមួយគ្នាទេក្នុងការហ្នឹង ខ្ញុំនៅពេទ្យលោកសង្ឃ ប្តីហ្នឹងនៅកើតដូរថ្មី
កន្លែងមន្ទីរគេហៅមន្ទីរសេដ្ឋកិច្ចមន្ទីរតា វ៉ែន ហ្នឹងគាត់នៅហ្នឹង ហើយចាប់នោះខ្ញុំមិន

បានឃើញទេអត់មានបានដឹងទេ គ្រាន់តែគេប្រាប់ថាចាប់អញ្ចឹង ហើយគេក៏មើលយក
យើងចេញពីពេទ្យហ្នឹងចាប់យើងចេញពីពេទ្យទៀតទៅអត់មានបាន ការហើយមានបាន
ទៅនៅជាមួយគ្នាណា ទៅនៅផ្សេងពីគ្នា ។

ប៊ុនថន : បាទៗ! ចុះអើ ចង់សួរបកក្រោយបន្តិចអ្នកមិនហេតុអ្វីបានជាគេបញ្ជូនមិនម៉ៅពេទ្យ
លោកសង្ឃពីស្រែអំបិលម៉ៅ?

វ៉ែន : កាលពីស្រែអំបិលហ្នឹងគេរើសកម្មករពីស្រែអំបិលហ្នឹងទៅពេទ្យ ទៅធ្វើបុគ្គលិកពេទ្យ
ៗពេទ្យហ្នឹងទៅបានប្រហែល ទៅបានឆាប់ទៅបានប្រហែល២ខែ គេការពារតែប៉ុណ្ណឹង
សួរខ្ញុំតាំងពីនៅស្រែអំបិលនោះ ខ្ញុំប្រកែកថាមិនយកព្រោះកាលជំនាន់ហ្នឹងខ្ញុំឃើញថា
ការហើយអញ្ចឹងទៅគេចាប់ប្តី ការហើយអញ្ចឹងទៅគេចាប់ប្រពន្ធ ប្រកែកតែម៉េចរួច
ប្រកែកអត្ថបទទេជំនាន់ហ្នឹងនោះ តែគេថាឲ្យអ្នកណាហើយគេឲ្យអ្នកហ្នឹងហើយ ឲ្យ
ហើយក៏គេដកយើងចេញពីស្រែអំបិលយកទៅដាក់ពេទ្យ ដល់នៅពេទ្យបានប៉ុន្មានគេការ
ការហើយក៏គេចាប់តា វ៉ែន រឺតហ្នឹងក៏គេចាប់ទាំងប្តីខ្ញុំរហូតដល់ម៉ៅខ្ញុំហ្នឹងទៀតទៅ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ចុះមូលហេតុអ្វីបានគេចាប់ វ៉ែន រឺត មិនមានដឹងទេ?

វ៉ែន : កាលជំនាន់ហ្នឹងបើនិយាយទៅ អាហ្នឹងយើងពួកក្របីចាមអារាមទេ មិនមានព្យាយាម
ម៉េចទេព្រោះ វ៉ែន រឺតហ្នឹងផ្តល់អោយដឹកអង្ករដឹកអីទៅរៀតណាម គេថាវ៉ែន រឺតហ្នឹង
ក្បត់បញ្ឆោតអង្ករទៅរៀតណាម ។

ប៊ុនថន : បាទ! ចុះប្តីអ្នកមិន?

វ៉ែន : ប្តីខ្ញុំហ្នឹងនិយាយទៅកាលជំនាន់ហ្នឹងដូចថា ចាប់មេហើយ កូននៅពីក្រោមហ្នឹងរបៀបថា
ដៃជើងអញ្ចឹងគេចាប់ទៅទៀតទៅ អាជើងចំណុចអីរបស់ប្តីខ្ញុំអត់បានដឹង ប៉ុន្តែយើងថា
ជំនាន់ហ្នឹងគ្រាន់តែឃើញថាដូចថាវ៉ែននៅក្រោមការគ្រប់គ្រងពាក្យរបស់មេណា ហើយ
គេចាប់មេហ្នឹងហើយក៏កូនហ្នឹងគឺត្រូវទៅដែរហើយ អញ្ចឹងដែលខ្ញុំដឹង ។

ប៊ុនថន : ចុះកាលការមិនហ្នឹងគាត់មានម៉ៅចូលរួមដែរឬអត់ទេ វ៉ែន រឺត?

វ៉ែន : កាលការហ្នឹងអត់ទេ អត់មានបានចូលរួមទេ គេឲ្យប្រធានមន្ទីរការពារ ប្រធានមន្ទីរ
កន្លែងមន្ទីររបស់តា វ៉ែន ហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : ពិណវិញអ្នកមិន?

វ៉ែន : ឈ្មោះ ពូសៅៗ ពូសៅហ្នឹងក៏គេចាប់គាត់ដែរប៉ុន្តែមិនដឹងអីសៅទេ ខ្ញុំភ្លេចជីតាអស់
ហើយពូសៅ ហ្នឹងនៅប្រធានមន្ទីរហ្នឹង ។

ប៉ុន្មាន : បាទ! ចុះខាងពេទ្យអ្នកម៉ឺន?

វ៉ែន : ខាងពេទ្យខ្ញុំអត់មានអ្នកណាបានទៅចូលរួមដងកាលហ្នឹង គេឲ្យទៅការនៅកន្លែងខាង
ក្រសារខ្ញុំហ្នឹង ដូចជាគេប្រគល់ឲ្យទៅអញ្ចឹងទៅ ដូចជាគេអត់សូវយកចិត្តទុកដាក់យើង
ដែរហ្នឹងនិយាយទៅ បើប្រកែកៗមិនបាន គេថាគេដឹងឲ្យយើងគេថាគេអត់ឲ្យណាទេ
ត្រូវតែយកហ្នឹង ។

ប៉ុន្មាន : ហើយម៉ឺនម៉ាមន្ទីរពេទ្យហ្នឹងម៉ឺនមានបានរៀនអីទេ?

វ៉ែន : អត់ទេ! អត់មានបានរៀនអីទេ ទៅនៅពេទ្យប៉ុន្មានខែហ្នឹង នៅពេទ្យប៉ុន្មានខែហ្នឹងបានតែ
យាមអ្នកជំងឺបានតែអីហ្នឹង រៀនសូត្រអីអត់មានបានរៀនទេ ដើម្បីបច្ចេកទេសអីអត់
មានបានរៀនទេ ។

ប៉ុន្មាន : បាទ! ម៉ាជាមួយម៉ឺនច្រើនទេពីកងស្រែអំបិល?

វ៉ែន : ម៉ាច្រើនដែរហ្នឹង កាលជំនាន់ហ្នឹងទៅប៉ុន្មាន៤-១០ នាក់ដែរ ប៉ុន្តែចែកខ្លះទៅនៅកន្លែង
ថ្មីខ្លះ នៅកន្លែងយ៉ាងកន្លែងអីអញ្ចឹងទៅ ។

ប៉ុន្មាន : បាទ! ផ្នែកខុសៗគ្នាអ្នកម៉ឺន?

វ៉ែន : បាទ! ផ្នែកខុសៗគ្នា ។

ប៉ុន្មាន : ចុះប្រធានមន្ទីរពេទ្យគាត់ឈ្មោះអីហ្នឹងកាលហ្នឹង?

វ៉ែន : ប្រធានមន្ទីរពេទ្យហ្នឹងទៅដល់ កាលខ្ញុំនៅដំបូងខ្ញុំនៅកន្លែងពេទ្យរូស្សីទេ កន្លែងពេទ្យ
កាលហ្នឹងគេហៅពេទ្យ១៧ ។

ប៉ុន្មាន : ១៧មេសាហ្នឹង?

វ៉ែន : បាទ! ឈ្មោះ ពូពៀន ស្លាប់បាត់ហើយពូពៀនហ្នឹង ។

ប៉ុន្មាន : បាទ! ហើយរយៈពេលប៉ុន្មានបានម៉ឺនដូរម៉ាពេទ្យលោកសង្ឃ?

វ៉ែន : ទៅដូចជាទៅរកកំណៀតអញ្ចឹងក្នុង កាលទៅជំនាន់នោះបានប្រហែល១ខែទៅកន្លែង
ពេទ្យរូស្សីហ្នឹងបានៗ ទៅនៅពេទ្យលោកសង្ឃទៅនៅបានប្រហែលជា១ខែទៀតត្រូវគេ ដក
ខ្ញុំភ្លេចឈ្មោះប្រធានមន្ទីរហ្នឹងទៀតណា! កន្លែងពេទ្យលោកសង្ឃតាអ៊ូ! ខ្មោចតានី
ខាងពេទ្យរូស្សី តានីស្លាប់កាល៧៧/៩ ។

ប៉ុន្មាន : បាទ! អញ្ចឹងដូចជាម៉ឺននៅពេទ្យរូស្សី ពេទ្យលោកសង្ឃអញ្ចឹងដូចជាមានដែលប្រជុំមានអី
ទេម៉ឺន?

វ៉ែន : គេប្រជុំណែនាំយើងឲ្យយើងធ្វើការងារអូនគេប្រជុំ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ខាងណាគេប្រជុំវិញម្តង?

វ៉ែន : មេភេហ្នឹង ដូចនៅស្រែអំបិលមានកង់វ័រគេបង រុន ហើយកង់ទទួលខុសត្រូវរួមអញ្ចឹង មានខ្មោច ជឿន ទទួលខាងកម្មករហ្នឹង ហើយដល់ទៅនៅពេទ្យហ្នឹងមានខ្មោចពូ ពៀន ។

ប៊ុនថន : បាទ! ហើយដូចជាមានអ្នកធំៗ អីចុះទៅទេអ្នកម៉ឺន?

វ៉ែន : មានដូចជាគេត្រូវការគេរៀនសូត្រអីអញ្ចឹងទៅ មានទៅខាងកន្លែងពេទ្យហ្នឹងមានប្រពន្ធ ភាអៀង សារីនោះ ឈ្មោះ អៀង ធីរិទ្ធិគាត់ទៅប្រជុំទៅរៀនសូត្រ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ម៉ឺនស្គាល់គាត់ដែរម៉ឺន?

វ៉ែន : ស្គាល់ពេលគាត់ទៅប្រជុំស្គាល់ចុះទៅបង្រៀនស្គាល់មុខស្គាល់ ។

ប៊ុនថន : គាត់បង្រៀនពីអីខ្លះម៉ឺន?

វ៉ែន : បង្រៀន! កាលជំនាន់ហ្នឹងនិយាយរួមនៅពេទ្យហ្នឹងណែនាំឲ្យយើងយកចិត្តទុកដាក់ ថែ មើលអ្នកឈឺ កុំធ្វើសប្បាយសព្វាបាលអីឲ្យមានអនាម័យអីអញ្ចឹងទៅ ហើយការថែទាំ ម្ហូបចំណីអីឲ្យអ្នកជំងឺអីហ្នឹងឲ្យរៀបចំឲ្យបានគ្រប់អីអញ្ចឹងទៅ អាហ្នឹងខ្ញុំនិយាយពីការពិត ដែលគេណែនាំខ្ញុំទេជំនាន់ហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : បាទ! គាត់មាននិយាយលេងនិយាយអីជាមួយអ្នកបុគ្គលិកពេទ្យអីទេម៉ឺន?

វ៉ែន : មិនជាដែលបាននិយាយអីផង ។

ប៊ុនថន : បាទ! ចុះ ជួន ជឿន អីម៉ឺនដែលស្គាល់ទេ?

វ៉ែន : ស្គាល់ ជួន ជឿនហ្នឹងស្គាល់ ខាងបច្ចេកទេសនៅពេទ្យ១៧ហ្នឹងកន្លែងពេទ្យរូស្ស៊ីហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : បាទ! ម៉ឺនទៅនៅនោះគាត់ដែរ?

វ៉ែន : ដូច ប៉ុន្តែជំនាន់ហ្នឹងតែគេមេយើងអត់ហានទេអូនអើយ យើងគ្រាន់ជាបុគ្គលិកយើងអត់ មានហាន យើងគ្រាន់តែអាចថាស្គាល់ៗ ការសំណេះសំណាលភោគប្រាចលេងសើចអី អត់ហានទេ គួនាទីយើងបុគ្គលិកយើងគិតការងារតាមក្រុមយើងអញ្ចឹងទៅ ក្រុមកងគេ ណែនាំឲ្យយើងធ្វើអីយើងធ្វើហ្នឹងទៅ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ហើយចុះដូចម្តេចអ្នកជំងឺអីមានប៉ុន្មានពេលដែលម៉ឺន?

វ៉ែន : បី ពេលដែល ព្រលឹមឡើងគេបបរក្រៀងអីអញ្ចឹងទៅ បបរអីអញ្ចឹងទៅ ដល់ថ្ងៃត្រង់ បាយ ថ្ងៃល្ងាចបាយអញ្ចឹងទៅ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ហើយអ្នកជំងឺភាគច្រើនជាជនស៊ីវិល ជាប្រជាជនធម្មតាឬក៏អ្នកធ្វើការអី?

វ៉ែន : អ្នកជំងឺជំនាន់ដែលខ្ញុំទៅនៅហ្នឹងប្រជាជនទៅពីសហករណ៍ទៅក៏មាន កងទ័ពក៏មាន ។

ប៊ុនថន : បាទ! ច្រើនទេមីនអ្នកជំងឺ?

វ៉ែន : ច្រើនដែលហ្នឹងឆ្នាំ៧៨ហ្នឹងអ្នកជំងឺពីសហករណ៍ទៅដ្ឋានក្នុងរដ្ឋបាល ទៅធ្វើការដូចជាវា ហួសកម្លាំង ហើយទៅរករានជីនៅកន្លែងជិតភ្នំជិតអីព្រើនទៅ អាខ្លះគ្រុនចាញ់អីព្រើន ទៅអាខ្លះកើតជំងឺរបេង ខ្លះថ្លើមអីព្រើនទៅវាមានគ្រប់ប្រភេទជំងឺជំនាន់ហ្នឹង តែខ្ញុំ មិនចេះអីទេ ខ្ញុំបានត្រឹមតែមាំជួយដូតថែទាំបន្តបន្ទាប់អ្នកជំងឺអីទេ អាការព្យាបាលខ្ញុំអត់ចេះ អីកេងស្រព្វខ្ញុំទៅរយៈខ្លី ។

ប៊ុនថន : បាទ! ហើយដូចប្រជាជន ហើយទាហានគេបែងចែកឲ្យនៅដាច់ពីគ្នាមីន?

វ៉ែន : បើជំងឺទូទៅដេកជាមួយគ្នា ។

ប៊ុនថន : ទាំងទាហាន ទាំងប្រជាជនហ្នឹង?

វ៉ែន : បា! តែបើអ្នករូបសប្បាយដេកផ្សេង មិនសូវជាជំងឺច្រើនព្រោះនៅនៅខ្លីខែកន្លែងហ្នឹង ដែលនៅបានវែងគឺនៅស្រែអំបិលហ្នឹងមីន ស្រែអំបិលហ្នឹងបានយូរឆ្នាំ ។

ប៊ុនថន : បាទ! នៅកន្លែងស្រែអំបិលហ្នឹងមានអ្នកធំៗដូច អៀង ធីរិទ្ធីអីទៅមើលទេ?

វ៉ែន : អត់ទេ! អត់ដែលមានទេ ។

ប៊ុនថន : អត់ដែលមានទេ?

វ៉ែន : បា!

ប៊ុនថន : ចុះអំបិលហ្នឹងគេនាំចេញទៅណាវិញមីន?

វ៉ែន : អំបិលហ្នឹងមិនដឹងដែរ អំបិលហ្នឹងដឹងថាប្រើប្រាស់នៅក្នុងស្រុកយើង ខ្ញុំអត់ដឹងថាខាង ពាណិជ្ជកម្មគេ បានហើយគេចេញទៅស្រុកណាខ្ញុំអត់សូវច្បាស់ទេអ្នកកន្លែងហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : បាទ! កាលហ្នឹងអ្នកកាន់ពាណិជ្ជកម្មហ្នឹងខាង វ៉ន វ៉េត ដែរ?

វ៉ែន : បា!

ប៊ុនថន : បាទ! អ្នកមីនការងារនៅហ្នឹង ហើយនៅពេទ្យមួយណាពិបាកស្រួលជាង?

វ៉ែន : បើនិយាយពីការលំបាកនៅស្រែអំបិលយើងពិបាកទាំងកម្លាំង ពិបាកទាំងចិត្តអីព្រើនទៅ បើទៅពេទ្យពិបាកទាំងកម្លាំង ហើយចិត្តហ្នឹងរឹតតែពិបាកខ្លាំងទៀត ។

ប៊ុនថន : ម៉េចអីព្រើនមីន?

វ៉ែន : ព្រោះជំនាន់បានន័យថាពិបាកៗ ឃើញចាប់តាមមន្ទីរពេទ្យ តាមរោងចក្រអីព្រើន ដូច ជាឃើញឡាន គេមានឡានគេអាឡានយូបហ្នឹង បើជាឃើញឡានចូលកន្លែងមន្ទីរពេទ្យ ហើយម្នាក់ៗឡើងស្រែកមុខអស់ហើយ បុគ្គលិកនិយាយទៅអារម្មណ៍ហ្នឹងមិនស្រួល

មិនល្អមានការភ័យព្រួយមិនដឹងគេ មិនដឹងយើងទៅណា ហើយការឆ្ងាយបំព្រលប់អី
ក៏វាមិនៗ និយាយទៅមិនស្រួលហ្នឹង ដូចវេទនាក្នុងឆាកជីវិតហ្នឹងដូចប្រទះក្នុងការភ័យ
ការស្ងួត ការខ្លាច ។

ប៊ុនថន : ម៉េចបានមិនដឹងថាមានការចាប់អីអញ្ចឹងមិន?

វ៉ែន : ឃើញៗបណ្តោយដូចជាមន្ទីរពេទ្យអ្វីខ្ញុំទៅនៅឃើញ ទៅដកចាប់ចេញអីអញ្ចឹង ១ ជើង ៣-
៤-៥ នាក់ដាក់ឡានយកទៅបាត់ទៅ ។

ប៊ុនថន : ចាប់ហ្នឹងចាប់ផ្ទាល់?

វ៉ែន : ផ្ទាល់ហ្នឹង គេមិនចាប់អីគេហៅបញ្ចូលទៅឡាន ហើយយើងដឹងតែប៉ុន្មានយើងដឹងថា
ចេញទៅ គេមិនមែនទៅនេះទេ គេហៅយើងរៀបចំយើងទៅប្រជុំនៅអីអញ្ចឹង ។

ប៊ុនថន : បាទ! អញ្ចឹងមានដឹងថាចាប់យកទៅណាទេមិន?

វ៉ែន : មិនដឹង មិនហានសួរមិនហានអីទាំងអស់អាទ្យែងហ្នឹង មិនដឹងគេយកទៅដាក់កន្លែងណា
អីកន្លែងណាអត់បានដឹងទេ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ចុះអ្នកចាប់ភាគច្រើនហ្នឹងជាបុគ្គលិកធម្មតាឬមានតួនាទីធំ?

វ៉ែន : អ្នកខ្លះមានតួនាទីដឹកនាំអ្នកខ្លះជាសមាជិកក៏មានដែរ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ព័ណ្ណខ្លះមិនមានចាំឈ្មោះទេ?

វ៉ែន : អត់ទេ! អត់មានចាំទេ វានិយាយទៅដូចជារន្ធត់ចិត្ត ដូចជាវាខ្លាចវាភ័យរហូត ជំនាន់ខ្ញុំ
ដាក់ពេញៗឡាន ទៅពីស្រែអំបិលមាន៣នាក់ហ្នឹងមានមុនមានក្រោយ ។

ប៊ុនថន : បាទ! អ្នកមិនគេចាប់ហ្នឹងភាគច្រើនឮកតាត់ធ្វើខុសអីខ្លះបានគេចាប់យកទៅ?

វ៉ែន : កំហុសនិយាយទៅយើងអាចថាមិនដឹងខ្លួនឯងបណ្តោយ ដូចជាជំនាន់ខ្ញុំអញ្ចឹងគេចោទខ្ញុំ
ដែលគេចាប់ខ្ញុំចេញពីមន្ទីរពេទ្យហ្នឹង គេចោទថាទី១ ប្តីខ្ញុំនៅជាមួយតារាវន តារាវនក្បត់
អញ្ចឹងឥទ្ធិពលហ្នឹងវាជះម៉ៅពីដឹកនាំអញ្ចឹងទៅ គេចាប់ប្តីហើយគេចាប់ប្រពន្ធទៀត ។

ប៊ុនថន : បាទ! អញ្ចឹងមិនអត់ដឹងខ្លួនទេ?

វ៉ែន : មិនដឹងខ្លួនខុសរឿងអីអត់ដឹងទាល់តែសោះ អត់មានដឹងថាខ្លួនយើងធ្វើទៅវាខុសលើ
គោលការណ៍ដឹកនាំរបស់ខាងអង្គការអីអត់ដឹងទេ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ហើយអ្នកមិនកាលចាប់អ្នកមិនហ្នឹងមានគ្នាប៉ុន្មាន ចាប់តែម្នាក់ឯងទេឬមានគ្នា?

វ៉ែន : អត់ចាប់ម្នាក់ឯងទេ ចាប់ខ្ញុំហ្នឹងចាប់មនុស្សប្រហែលជាជាប់ជិត១០០ នាក់នោះចាប់
ដឹកប៉ុន្មានឡាននោះ គេហៅចេញពីមន្ទីរពេទ្យហៅចេញពីមន្ទីរផ្សេងៗ អញ្ចឹងគេយកទៅ

ដាក់កន្លែងបីត្របែក ដាក់បីត្របែកហើយបានគេបញ្ចូលឡានធំហ្នឹងឲ្យយើងឡើង ឡាន
ហើយបានគេដឹកចេញពីភ្នំពេញហ្នឹង ។

ប៉ុន្មាន : អញ្ជឹងអត់មានចងអត់មានអីទេ?

វ៉ែន : អត់ទេ!ថ្ងៃគេដឹកចេញពីភ្នំពេញហ្នឹងគេអត់មានចងទេ ។

ប៉ុន្មាន : ពីណាអ្នកទៅចាប់អ្នកមីន ខាងកងទ័ពឬខាង?

វ៉ែន : មិនស្គាល់គេផង និយាយរួមមិនស្គាល់គេបណ្តោយខ្ញុំ ។

ប៉ុន្មាន : អញ្ជឹងអត់និយាយថាហៅទៅអត់ខ្លាចរត់ខ្លាចអីទេមីន?

វ៉ែន : ខ្លាចរត់អីបើយើងដៃទទេគ្មានស្អី ហើយយើង បើនិយាយទៅគេវាអ្នកទៅយកយើង
ហ៊ឹងសុទ្ធតែមានអាវុធដែរ គេមិនអត់ទេពេលហៅយើងឡើងឡានហ្នឹង ហើយយើងអត់
ស្គាល់គេទេ ។

ប៉ុន្មាន : បាទ!

វ៉ែន : ព្រោះការងារជំនាន់ហ្នឹងនៅកន្លែងណានៅកន្លែងហ្នឹង ធ្វើការរៀងៗខ្លួន ។

ប៉ុន្មាន : បាទ!ចុះនៅបីត្របែកនៅបានតែមួយថ្ងៃទេមីន?

វ៉ែន : មិនបានមួយថ្ងៃផងហ្នឹង គេចាប់យើងចេញពីមន្ទីរហ្នឹងយកទៅស្នាក់បានមួយភ្នែកគេ
ហៅឡានមួយទៀតដឹកយើងចេញភ្លាមអត់បានមួយថ្ងៃទេ បានប្រហែលជាចង់មួយ
ម៉ោងមិនបានមួយម៉ោងស្រួលផងតាមមើល ។

ប៉ុន្មាន : បាទ!គេថាយកទៅណាមីន គេមានប្រាប់ថាយកទៅណាទៅណីទេ?

វ៉ែន : គេមិនប្រាប់យើងថាម៉េចផង គ្រាន់តែប្រាប់ថាឲ្យយើងឡើងឡានទៅ ។

ប៉ុន្មាន : បាទ!គេដឹកចេញទៅៗ?

វ៉ែន : នៅវត្តជ័យឧត្តម ។

ប៉ុន្មាន : នៅវត្តហ្នឹងកន្លែងហ្នឹងជាកន្លែងអ្នកមីនមានដឹងទេ?

វ៉ែន : កន្លែងហ្នឹងនិយាយទៅវាគេមិនឃុំឃាំងយើងអី ក៏ដូចតែកុកដែរ គេដាក់ហើយគេយាម
យើង យកទៅឲ្យយើងបង្កើនផល យកទៅកាលជំនាន់ខ្ញុំហ្នឹងច្រូតស្រូវ ។

ប៉ុន្មាន : ច្រូតស្រូវ?

វ៉ែន : បា!

ប៉ុន្មាន : ប្រើនគ្នាទេអ្នកមីននៅវត្តជ័យឧត្តមហ្នឹង?

វ៉ែន : ប្រើនដែរកាលជំនាន់ហ្នឹងគេឲ្យយើងនៅជាក្រុមៗ អញ្ជឹង មានអ្នកការពារ ។

ប៊ុនថន : បាទ!ប្រហែលសរុបទាំងអស់ប៉ុន្មានដែរមីង?

វ៉ែន : យី!ទីផ្ការធំដែរខ្ញុំអត់ដឹង ។

ប៊ុនថន : ហើយមានប្រុសៗទេអ្នកមីង?

វ៉ែន : ប្រុសមានតិច ភាគច្រើនជាស្រីៗ ។

ប៊ុនថន : ចុះនៅនោះខាងណាអ្នកការពារទៅមីង អ្នកណាអ្នកគ្រប់គ្រងទៅមីង?

វ៉ែន : អត់ស្គាល់គេទេខ្ញុំ និយាយទៅកន្លែងគេនៅផ្សេង ពួកខ្ញុំនេះដូចជានៅដាច់គេមានអ្នក
គេចាត់តាំងអ្នកការពារឲ្យម៉ាការពារពួកខ្ញុំ ម៉ាយាមម៉ាកាមពួកខ្ញុំអញ្ជឹងទៅ នៅជា
ក្រុមៗ ហើយនិយាយទៅបានថាមិនស្គាល់ គឺមិនហានសួរអីទាំងអស់ មិនហាន
និយាយអីទាំងអស់ មួយថ្ងៃៗដឹងតែពីទឹកភ្នែកស្វាត់ៗ គេឲ្យធ្វើអីធ្វើហ្នឹងទៅ ឡើងពីធ្វើ
ការម៉ាកាមព្រាយស៊ី ស៊ីទៅបាយបិកៗជាមួយសម្បទានតិចទៅរាល់ហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : ប៉ុន្មានដូចអ្នកជាប់នៅហ្នឹងមានដឹកទៅណាទៀតទេឬក៏នៅ?

វ៉ែន : ដឹកៗចេញពីហ្នឹងទៀត ប៉ុន្មានដឹកយកទៅណាដែរអត់ដឹង ប៉ុន្មានឃើញតែឡានគេដឹក ចេញ ។

ប៊ុនថន : ប៉ុន្មានដូចនៅនោះឃើញមានគេធ្វើទារុណកម្មធ្វើអី?

វ៉ែន : បើនិយាយសម្រាប់ខ្ញុំហ្នឹង ខ្ញុំហ្នឹងគេបានតែប្រើ ហើយនៅហ្នឹងគេនៅដូចជាចែកជា
ក្រុមៗអញ្ជឹងទៅ មិនឲ្យនៅប្រចូកប្របល់ទេ ម៉ាកន្លែងអញ្ជឹងមានគ្នាប្រហែលជាគ្នា១០
នាក់អញ្ជឹង នៅម៉ាកន្លែងប្រហែលគ្នា១០នាក់ ១០នាក់ជាងអីអញ្ជឹងទៅ ហើយអញ្ជឹង
យើងដល់ថាគេចាប់យើងអីអញ្ជឹង យើងមិនហានសួរហើយក៏យើងមិនហាននិយាយអ្វី
ទាំងអស់ យប់ឡើងនាំគ្នាដេកស្វាត់ជ្រៀប ថ្ងៃឡើង ព្រលឹមឡើងគេឲ្យយើងធ្វើការ
យើងទៅធ្វើទៅវាមានអ្នកការពារយើង អ្នកយាមអញ្ជឹងទៅនាំគ្នាធ្វើទៀតទេ ។

ប៊ុនថន : បាទ!ចុះមានដឹងថាបាត់ចេញពីកងអីទៀតទេ?

វ៉ែន : មានៗចេញប៉ុន្មានមិនដឹងថាទៅណា មិនដឹងថាគេយកដាក់កន្លែងណាឬក៏គេយកទៅវ៉ៃ
ចោលក៏អត់ដឹង ។

ប៊ុនថន : អ្នកមីងនៅហ្នឹងមីងនៅបានរយៈពេលប៉ុន្មានបានចេញ?

វ៉ែន : ខ្ញុំនៅបានបន្តិចទេ និយាយទៅនៅបានប្រហែលជាកន្លះខែជាង ក៏រៀនណាមចូលហ្នឹង
ក៏វាបែកខ្វែកកម្លាំងហ្នឹងអស់ទៅ កុំតែបានរៀនណាមចូលហ្នឹងបានៗ បែកខ្វែកគ្នាហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : ចុះស្រាវអ្នកមីងដែលនៅជាមួយ វ៉ែន វ៉ែត នោះមីងអត់ដែលបានដឹងដំណឹងទេ?

វ៉ែន : អត់ដែលបានដឹងទេ អត់មានបានជួបគ្នារហូត តាំងពីគេចាប់ហ្នឹងទៅ ។

ប៊ុនថន : ចុះមីននៅនោះស្គាល់ វ៉ន រើតហ្នឹងច្បាស់ទេអ្នកមីន?

វ៉ែន : ស្គាល់ៗពេលខ្ញុំការហើយហ្នឹង គាត់ហៅខ្ញុំទៅជួបគាត់ ទៅជួបគាត់ហ្នឹងថាចង់យកខ្ញុំ ហ្នឹងពីមន្ទីរហ្នឹងទៅនៅកន្លែងគាត់ផ្ទាល់ហ្នឹង កន្លែងមន្ទីរគាត់ហ្នឹង អញ្ជើញទៅខ្ញុំថាខ្ញុំអត់ ទៅទេ ខ្ញុំនៅជាមួយម៉ែខ្ញុំនៅពេទ្យនេះបានដែរ ហើយរំលងបានប៉ុន្មានក៏គេចាប់ទៅ ។

ប៊ុនថន : បាទ! អ្នកគាត់ហៅអ្នកមីនទៅជួបផ្ទាល់ដែរ?

វ៉ែន : បា! ជួបហ្នឹងប្រុងហៅខ្ញុំទៅជួបនៅកន្លែងមន្ទីរគាត់ហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : បាទ!

វ៉ែន : និយាយទៅកន្លែងមន្ទីរក្រុសារខ្ញុំនៅហ្នឹង ចាប់ទាំងអស់គ្នានសល់អ្នកណានៅកន្លែងមន្ទីរ ទេ ។

ប៊ុនថន : ចុះប្រពន្ធគាត់អីគេមានចាប់ទេ ប្រពន្ធ វ៉ន រើត?

វ៉ែន : ប្រពន្ធគា វ៉ន រើត ក៏គេចាប់ ។

ប៊ុនថន : ឈ្មោះ អី វិញប្រពន្ធគាត់?

វ៉ែន : ខ្ញុំភ្លេចឈ្មោះប្រពន្ធគាត់ ដូចថាវាអត់ចាំហ្នឹងហ្នឹង ដូចវ៉ែន ដូចថាវាភ័យពេកទៅ ។

ប៊ុនថន : ចុះគាត់មានកូនប៉ុន្មាននាក់វ៉ន រើត?

វ៉ែន : អត់ដឹងមានកូនប៉ុន្មាននាក់ទៀតកូនគាហ្នឹង និយាយទៅប្រពន្ធគាត់ចាប់ទាំងពីមុនខ្ញុំទៀត ចាប់ប្រពន្ធចាប់អីហើយ បានម៉ៅចាប់ពួក បករយៗវ៉ែននៅមន្ទីរបុគ្គលិកបុកអីយកម៉ៅ កន្លែងមន្ទីរហ្នឹងទៀត ។

ប៊ុនថន : បាទ! អ្នកមីនពេលរៀនណាមចូល៧៩ហ្នឹងមីនរត់ទៅណាទៀតអ្នកមីន?

វ៉ែន : ពេលរៀនណាមចូលអញ្ជើញដូចថាកាលដំនុំហ្នឹង មេគ្រប់ក្រុងយើងហ្នឹងវ៉ាលែងហាន គ្រប់ក្រុងយើងទៀតហើយអាចូលព្រឹបទៅភ្នំពេញហ្នឹង យើងកំពុងតែច្រូតហ្នឹងនាំគ្នារត់ ៗទៅតាមផ្លូវជាតិលេខ៤ម៉ៅភ្នំពេញម៉ៅលិចម៉ៅ ។

ប៊ុនថន : បាទ!

វ៉ែន : អាខ្លះចេញទៅជើងទៅ អាខ្លះម៉ៅលិចម៉ៅខ្ញុំម៉ៅដល់កំពង់ត្រាច ម៉ៅដល់រោងចក្រកំពង់ ត្រាចចូលកន្លែងសហករណ៍ហ្នឹងគ្នា៥ នាក់ ៥ នាក់ពេលដែលអាគ្រោះបាញ់គ្នានៅហ្នឹង ក៏រត់បែកគ្នាទៀតទៅនៅសល់តែខ្ញុំម្នាក់ឯងហ្នឹង នៅម្នាក់ឯងហ្នឹងចូលសហករណ៍សុំប្រ ជាជននៅជាមួយ នៅអញ្ជើញប្រជាជនហ្នឹងក៏ចិត្តធម៌ទៀត គាត់ថាម្តងឯងមិនបាច់ទៅ ណាទេក្មួយនៅជាមួយមីនហ្នឹងហើយទ្រុឌទ្រោមទ្រុឌទ្រោម នៅបាយសហករណ៍ជាមួយគាត់ ហ្នឹងហើយដល់រួចបានប្រហែលជាម៉ាអាទិត្យ ម៉ាអាទិត្យហ្នឹងខ្ញុំនឹកឃើញថាបើនៅហ្នឹង

នៅមិនកើតទេគិតថាសុំគាត់ សុំថាសុំមិនទៅស្រុកកំណើតវិញហើយតាមមើល ដល់
អញ្ជើញក៏គាត់ឲ្យប្តីគាត់ជូន ។

ប៊ុនថន : ជូនទៅណាអ្នកមីន?

វ៉ែន : ជូនទៅដូះនៅឈូក ។

ប៊ុនថន : អ៊ូ! ចុះអ្នកមីនថាសហករណ៍ហ្នឹង ឈ្មោះសហករណ៍អីវិញអ្នកមីន?

វ៉ែន : សហករណ៍ហ្នឹងនៅភូមិរំដួល ។

ប៊ុនថន : ភូមិរំដួលនៅកំពតឬមួយក៏នៅណាដែរអ្នកមីន?

វ៉ែន : នៅកំពង់ស្ពឺ ។

ប៊ុនថន : នៅកំពង់ស្ពឺ ចុះយើងម៉េចបានអ្នកមីនម៉េចដល់ព្រំដែនកាលហ្នឹង?

វ៉ែន : ខ្ញុំទៅឈូកទៅរកម៉ែខ្ញុំ ទៅជួបម៉ែខ្ញុំហើយឡើងភ្នំ កាលហ្នឹងវ៉ែនខ្ញុំហើយឡើងភ្នំម៉េច
ដល់ឡើងភ្នំម៉េចអញ្ជើញទាំងអស់គ្នាក៏បែកពីម៉ែខ្ញុំទៀតម៉េច ខ្ញុំនៅព្រៃហូតហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : អ៊ូ! អញ្ជើញម្តាយអ្នកមីនអត់នៅជាមួយមីនហូតទេ?

វ៉ែន : អត់ទេ! បែកគ្នាពេលទាហានវៀតណាមវ៉ែនហ្នឹង វ៉ែនគ្មានបែកគ្នាពេលខាងលើភ្នំហ្នឹង
ទៀតបែកគ្នា ខ្ញុំនៅជាមួយនារីៗ ជួបនារីៗ ស្រែអំបិលខ្លះស្គាល់គ្នាហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : នារីដែលថាទៅធ្វើការជាមួយគ្នានៅស្រែអំបិលហ្នឹង?

វ៉ែន : អត់ទេ! ចេញពីស្រែអំបិលកំពតម៉េចក្លាយៗ ម៉េចជួបគ្នាអាពេលខ្មែរក្រហមហើយ វៀត
ណាមវ៉ែនហ្នឹងបានវាចេញម៉ែរតាតរតាយពីស្រែអំបិលម៉េច តាមភូមិក៏ចេញម៉េច
ម៉េចជួបគ្នានៅភ្នំនេះ ។

ប៊ុនថន : បាទ!

វ៉ែន : ម៉េចជួបគ្នានៅភ្នំខ្ញុំនៅជាមួយម៉ែខ្ញុំ ដល់បែកពីម៉ែខ្ញុំរត់ទៅ ទៅជួបជាមួយនារីៗ ដែល
ធ្លាប់ស្គាល់គ្នាហ្នឹងនៅក្នុងព្រៃហ្នឹងទៀតទៅ នៅជាមួយខាងកងទ័ពខ្មែរក្រហមហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : បាទ!

វ៉ែន : ដល់នៅជំនាន់ឆ្នាំ៨០ ឆ្នាំ៨០ ហ្នឹងគេដើរប្រមូលនារីនៅតាមភ្នំហ្នឹងយកម៉ៅនៅព្រំដែន
នេះខ្ញុំម៉ៅនៅតាមភ្នំហ្នឹងយកម៉ៅព្រំដែននេះ ខ្ញុំម៉ៅនៅថ្មដាវនេះ ។

ប៊ុនថន : ថ្មដាវ?

វ៉ែន : ថ្មដាវយើងរាល់ថ្ងៃហ្នឹងយើងរាល់វែងហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : បាទ! អញ្ជើញមីនចេញពីភ្នំហ្នឹងម៉ៅនេះហ្នឹង?

វ៉ែន : ចេញពីកំថាយម៉ៅ គេដើរប្រមូលនៅនេះមួយក្រុមនោះមួយក្រុមហ្នឹងគេដើរប្រមូល
យកម៉ៅព្រំដែន អញ្ជឹងចេះថាដុះឲ្យរួចមាំគ្រាៗ អញ្ជឹងទៅណា ។

ប៊ុនថន : បាទ!

វ៉ែន : វាប្រាប់ដែរកាលថ្ងៃរៀនណាមួយចូលភ្នំពេញដំបូងហ្នឹង វាថាយួនចូលស្រុកហើយ
ហើយឃើញ អ៊ីចឹងឃើញខ្ញុំប្រុកនៅជាប់ផ្លូវលេខ៣ហ្នឹងៗ ឃើញឡានក្រុងដឹកទាហាន
រៀនណាមួយពេញៗឡានក្រុងចូលទៅភ្នំពេញហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : បាទ!

វ៉ែន : ហើយមិនមានដឹងថាយ៉ាងម៉េច ដល់អញ្ជឹងនាំគ្នាភ័យ ចេញតាមផ្លូវលេខ៤ម៉ៅ វា
និយាយទៅវារឿនវ៉ែ ចុះយល់អីដំនាន់ហ្នឹងគឺអត់មានយល់អីទេ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ហើយអ្នកម៉ឺនម៉ៅនៅថ្មដាវហ្នឹងច្រើនគ្នាទេអ្នកម៉ឺន?

វ៉ែន : ម៉ៅនារីនៅជាមួយខ្ញុំម៉ៅដំនាន់ហ្នឹងម៉ៅប្រហែល៤០ នាក់ជាន់ នៅដាច់ដាច់នោះ៤-៥
នាក់ នោះ៣-៤-១០ នាក់អញ្ជឹងគេដើរ ពួកទ័ពព័ព្រំដែនហ្នឹងទៅប្រមូលយកម៉ៅនៅ
ព្រំដែននេះ អញ្ជឹងគេយកម៉ៅពីកំថាយហ្នឹងយកម៉ៅនៅហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : បាទ! អញ្ជឹងថ្មដាវនេះគេបែងចែកម៉េចទៅអ្នកម៉ឺន ម៉ឺនចូលខាងកងអីវិញ?

វ៉ែន : ខាងខ្មែរក្រហមដដែលហ្នឹងនៅហ្នឹងនោះ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ប៉ុន្មានការងារអីវិញ?

វ៉ែន : ការងារហ្នឹងខាងដឹកជញ្ជូន យកម៉ៅហ្នឹងគេចាត់តាំងនារីៗ ហ្នឹងឲ្យខាងដឹកជញ្ជូនអគ្គរ
ជញ្ជូនស្បៀងអីពីយ៉ាងពីដីថៃម៉ៅហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : អ៊ូ! មានយ៉ាងនៅដីថៃដែរ?

វ៉ែន : មាន យ៉ាងគេមាន ។

ប៊ុនថន : យ៉ាងអីវិញអ្នកម៉ឺន?

វ៉ែន : យ៉ាងអគ្គរ យ៉ាងមី យ៉ាងត្រីខយ៉ាងអីអញ្ជឹងទៅសម្រាប់ផ្គត់ផ្គង់ទ័ព ។

ប៊ុនថន : នៅថៃនៅម្តុំណាគេហៅអីវិញអ្នកម៉ឺន?

វ៉ែន : នៅរាល់ថ្ងៃគេហៅ សុដានហ្នឹង(នៅដីថៃ) នៅកន្លែងយ៉ាង នៅថ្មដាវចុះពីថ្មដាវទៅដល់
ហើយ ។

ប៊ុនថន : ប៉ុន្តែនៅខាងដីថៃអ្នកម៉ឺន?

វ៉ែន : ដីថៃ យ៉ាងគេទុកនៅដីថៃហ្នឹងម៉ឺន ។

ប៊ុនថន : ខេត្តអីវិញអ្នកមីង?

វ៉ែន : ខេត្តត្រាត ។

ប៊ុនថន : បាទ! អញ្ជើញអ្នកមីងនៅខាងហ្នឹង អ្នកណាគេជាអ្នកគ្រប់គ្រងនៅកន្លែងមីងដឹកជញ្ជូន នោះ?

វ៉ែន : ដឹកជញ្ជូនកាលជំនាន់ហ្នឹងកូនប្រសារតាម៉ុក ខ្មោចតាបូរណ តែស្លាប់បាត់អស់ហើយ ។

ប៊ុនថន : ឈ្មោះអីមីង?

វ៉ែន : ឈ្មោះ តាបូរណ ។

ប៊ុនថន : តែត្រកូលគាត់ឈ្មោះអី?

វ៉ែន : អត់ចាំផង ។

ប៊ុនថន : កូនប្រសារគាត់?

វ៉ែន : ប៉ា! កូនប្រសារ ។

ប៊ុនថន : គាត់កាន់ខាងអីវិញ?

វ៉ែន : គាត់កាន់ខាងដឹកជញ្ជូនហ្នឹងហ្នឹង ខាងនាវីៗ ហ្នឹងដូចជា២០០ នាក់ ។

ប៊ុនថន : សរុបទាំងអស់២០០ នាក់?

វ៉ែន : ប៉ា!

ប៊ុនថន : ដឹកជញ្ជូនទៅណាខ្លះមីង?

វ៉ែន : ដឹកកាលជំនាន់ហ្នឹងដឹក ពួកខ្ញុំអ៊ីមកអូរសោមនេះ ។

ប៊ុនថន : កន្លែងវាអីអត្តសន្តិហ្នឹង?

វ៉ែន : ហ្នឹងហើយ ។

ប៊ុនថន : ហើយទៅណាទៀត?

វ៉ែន : អ្នកគេខ្លាំងគេទៅកំពង់ឆ្នាំង ទៅអាណាចក្រជើង រមាំងសអញ្ជើញទៅ ។

ប៊ុនថន : ទៅដល់ហ្នឹងទៀត?

វ៉ែន : ប៉ា! ហើយខ្ញុំអត់ដែលទៅដល់ទេ ព្រោះខ្ញុំវាលឺឱរាណាទា ។

ប៊ុនថន : អាហ្នឹងគេដឹកឡានឬក៏គេដឹកយ៉ាងម៉េច?

វ៉ែន : ដឹកខ្នងមនុស្សហ្នឹងហ្នឹង ស្តាយខ្នងមនុស្សហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : ហើយរយៈពេលប៉ុន្មានម៉ឺនពេលទៅម្តងៗ?

វ៉ែន : ទៅម្តងៗយូរដែរហ្នឹង ដឹកមួយខែដែរហ្នឹង ដើរចុះឡើងតាមខ្នងភ្នំ ។

ប៊ុនថន : យើងទៅម្តងៗមានប៉ុន្មាននាក់មីង?

វ៉ែន : ទៅម្តងៗ មាន ១០០ នាក់ មាន ៥០ នាក់ វាមិនទៀង ។

ប៊ុនថន : មានគ្រោះថ្នាក់ទេមីន?

វ៉ែន : មាន ពេលខ្លះទាហានវៀតណាមហើយនឹងទាហានខ្មែរក្រហមប៉ះគ្នា វ៉ែនអញ្ជើញទៅមាន
គ្រោះថ្នាក់ដែរហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : អញ្ជើញមីននៅនោះខាងកងទ័ពអ្នកណាអ្នកគ្រប់គ្រង?

វ៉ែន : ខាងកងទ័ពមានខ្មោច តាសេង ស្លាប់បាត់ហើយ ។

ប៊ុនថន : ស្ទី សេង?

វ៉ែន : មិនដឹងស្ទី សេង ទេព្រោះខ្ញុំអត់ស្គាល់ជីតាផង ។

ប៊ុនថន : មីននៅថ្មដាវហូតប្តីមានប្អូនទៅខាងណាទៀតមីន?

វ៉ែន : នៅថ្មដាវហូតដល់ពេលឆ្នាំ៨៤ ដែលយើងវ៉ែនគ្នាជាមួយវៀតណាមហើយនឹងខ្មែរ
ក្រហមវ៉ែនខ្លាំងចុះទៅដីថៃ ធ្លាក់ទៅដីថៃ ទៅនៅថៃ ។

ប៊ុនថន : នៅថៃហ្នឹងនៅកន្លែងណា?

វ៉ែន : នៅថៃហ្នឹងវាមិនចាំកន្លែងទៀត បើនិយាយពីដីថៃហើយដីខ្មែរហ្នឹងខ្ញុំអត់ចាំទេ កាល
ជំនាន់ហ្នឹងគេហៅជំរុំ « ៤ » ។

ប៊ុនថន : ជំរុំ « ៤ » ?

វ៉ែន : ប៉ា! នៅជិតថ្មដាវជាតិ ។

ប៊ុនថន : ច្រើនទេមីន អ្នកដែលនៅនៅជំរុំហ្នឹង?

វ៉ែន : ច្រើនដែរតែមិនដឹងកម្លាំងប៉ុន្មានទេ ព្រោះខ្ញុំអត់ដឹងដែរ ។

ប៊ុនថន : ហើយនៅហ្នឹងភាគច្រើនមានស្រី មានប្រុស មានក្មេង មានចាស់នៅដែរទេ?

វ៉ែន : មាន និយាយទៅមានមីនៗព្នាគាត់នៅជុំក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ ។

ប៊ុនថន : បាទ! អញ្ជើញរស់នៅនោះដូចថាបបអាហារយ៉ាងម៉េចដែរ?

វ៉ែន : អាហារមានកាកបាទក្រហមគេដឹក មិនដឹងគេហៅអីទេ
ដូចជាស្បៀងអាហារពិភពលោកគេដឹកយក មកចែក អត់ខ្វះទេ
និយាយទៅនៅនៅដីថៃអត់ខ្វះទេ អង្ករ អុសដុត ចែកបន្លែ ចែក ក្អួយ មុងប្រើ
ប្រាស់មិនខ្វះទេ តែគ្រាន់ចង់និយាយថាបើយកអត់មានទេ បានតែអង្ករ ហូប ប្រហុក
អំបិល បិចេងអត់ទេអាហ្នឹងយើងរកទិញខ្លួនឯងហើយថ្នាំពេទ្យអីក៏មាន មិនអត់ដែរ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ហើយខាងជំរុំហ្នឹងខាងណាអ្នកគ្រប់គ្រងអ្នកមីននៅនោះ?

វ៉ែន : ជំរុំហ្នឹងអត់សូវស្គាល់គេទេខ្ញុំ ។

ប៊ុនថន : ហើយមីននៅនោះបានរយៈពេលប៉ុន្មានដែរ?

វ៉ែន : នៅបានប៉ុន្មានឆ្នាំទេ គេរើសចុះរើសឡើងនៅ ជួនកាលនៅបានរយៈពេលកន្លះឆ្នាំអញ្ចឹង
ទៅហើយវ៉ែនអញ្ចឹងទៅ រើទៅមួយកន្លែងទៀតអញ្ចឹង ចេញពីវ៉ែន « ៤ » ទៅថ្ងៃ « ៧ »
ហើយចេញពីថ្ងៃ « ៧ » ទៅថ្ងៃ « ៤ » ចេញពីថ្ងៃ « ៤ » ឡើងម៉ែរគេ ហៅភូមិថ្មី អញ្ចឹងវាវង្ស
រដុបច្រើនណាស់ ដូចជាវាមិនមែននៅហ្នឹងទេវារើចុះរើឡើង ។

ប៊ុនថន : កាលហ្នឹងនៅដីថ្មីមែនមីន?

វ៉ែន : បា! នៅដីថ្មី ។

ប៊ុនថន : ហើយចុះយើងទៅថ្ងៃហ្នឹងអាជ្ញាធរថ្មីគេអត់មាន ត្រួតពិនិត្យអត់មានឆែកអត់មានអី
ទេមីន?

វ៉ែន : កាលទៅជំនាន់ហ្នឹងរបៀបដូចជាខាងខ្មែរក្រហមហ្នឹង គេទំនាក់ទំនងជាមួយថ្មី អញ្ចឹងគេ
អត់មានឆែកទេ និយាយទៅឡានគេដឹកយើងទៅ មិនដឹងជាឡានខាងខ្មែរក្រហមឬ
មួយក៏ឡានខាងថ្មីទេ កាលជំនាន់ហ្នឹង អាឡាន យ៉ាបូងៗ វ៉ែន ដឹកចេញទៅ
កាលហ្នឹងយើងវ៉ែនខាងនៅថ្មីហ្នឹង ហើយ មីនគេយកគេចក្រាបជ្រោង មិនអាចឲ្យ
នៅកន្លែងមុខវ៉ែនបានទេ អញ្ចឹងគេដឹកយើងទៅ ឲ្យដុតពីកន្លែងដែលគេវ៉ែនទៅ
និយាយទៅកាលហ្នឹងអាចខាងស្បៀងអាហារខាងអី ពិភពលោកហ្នឹងគេជួយក៏មិនដឹង
ព្រោះខ្ញុំអត់ដឹងដែរ យើងគេហៅទៅណាយើងទៅហ្នឹង គេឲ្យទៅនៅណាយើង ទៅនៅហ្នឹង
មិនដឹងរបៀបចំពីខាងណាយើងវាអត់ដឹង ។

ប៊ុនថន : ហើយចេញពីភូមិថ្មីហ្នឹងមីនទៅណាទៀត?

វ៉ែន : ចេញពីភូមិថ្មីហ្នឹងឡើងមកដល់ដីខ្មែរយើង ខ្ញុំមកនៅខាងសំឡូត ។

ប៊ុនថន : នៅខាងសំឡូតហ្នឹងមីននៅខាងដីកណ្តាលដែរ?

វ៉ែន : អត់ទេ ខ្ញុំឈប់ដឹកយូហើយ ខ្ញុំដឹកបានប្រហែលជាមិនដល់មួយឆ្នាំដង ខ្ញុំឈប់ដឹកទៅ ។

ប៊ុនថន : អញ្ចឹងមីនធ្វើអីនៅសំឡូត?

វ៉ែន : អត់មានធ្វើអីដង នៅធ្វើដំណាំដាំហូបធម្មតាតាមគ្រួសារ ខ្ញុំដឹកហ្នឹងខ្ញុំដឹកនៅនារី ដល់
ពេលខ្ញុំដឹកអត់បានមួយឆ្នាំ ខ្ញុំក៏មានគ្រួសារ មានកូនមានចៅ ហើយក៏ឈប់ដឹកទៅ ។

ប៊ុនថន : ហើយយកគ្រួសារជាមួយលោកពូ?

វ៉ែន : បា!

ប៊ុនថន : ហើយកាលហ្នឹងលោកពូខាងកងទ័ពដែរ?

វ៉ែន : អត់ទេ! នៅជាមួយគ្នា នៅកន្លែងដឹកជញ្ជូនហ្នឹងដែរ ។

ប៊ុនថន : បាទ! អញ្ជឹងមិនឈប់ពីហ្នឹងតាំងពីរៀបការជាមួយពូដែរ?

វ៉ែន : តាំងពីឆ្នាំ៨២នោះខ្ញុំឈប់ ចុងឆ្នាំ៨២ខ្ញុំឈប់ដឹកជញ្ជូន ។

ប៊ុនថន : ចុះនៅសំឡូតហ្នឹងធ្វើចំការបានទុកហូបខ្លួនឯង ឬលក់ដូរដែរមិន?

វ៉ែន : ហូប ជំនាន់ហ្នឹងអត់ទាន់បានលក់ទេ ខ្ញុំនិយាយដំរីតខ្ញុំហ្នឹងវាឆ្កែតតែគ្រាន់តែវាមិនបានស្លាប់ ។

ប៊ុនថន : ហើយអ្នកមិនធ្វើបានដល់អីអញ្ជឹងហូបខ្លួនឯង ហើយសល់អី?

វ៉ែន : សល់ ជួនកាលជំនាន់ម៉ែដំបូងបានចែកគ្នាហូប និយាយរួមទៅគ្មានលក់ គ្មានដូរអីទេ ដំណាំដំណេចដែលឡើងម៉ែពីដីថែដំបូង ។

ប៊ុនថន : បាទ! អញ្ជឹងដូចជាយើងអត់ទៅធ្វើទ័ពបានដែរអ្នកមិន?

វ៉ែន : អត់យើង ការងារយើងខាងមីងៗ អត់ទេ នៅតាមគ្រួសារនៅតាមផ្ទះ តែអ្នកណាគេចូលទ័ពចូលទៅ អ្នកណាគេអត់ចូលទ័ពនៅខាងដឹកជញ្ជូននៅតាមកន្លែងរៀងខ្លួន ។

ប៊ុនថន : បាទ! ហើយអ្នកមិនក្រោយម៉ែអ្នកមិនធ្វើអីទៀតអ្នកមិន?

វ៉ែន : ខ្ញុំអត់មានធ្វើអីទេ ធ្វើចំការធ្វើតែស្រែដាំដំណាំដាំអីហូប ។

ប៊ុនថន : បាទ! ហើយអ្នកមិនម៉ែនេះឆ្នាំប៉ុន្មានអ្នកមិន?

វ៉ែន : ខ្ញុំម៉ែនៅនេះឆ្នាំ២០០១ ។

ប៊ុនថន : ឆ្នាំ២០០១ អញ្ជឹងមិនម៉ែនេះម៉ែពីសំឡូតមិន?

វ៉ែន : បា! ម៉ែហ្នឹងកាលសមាហរណកម្មហើយហ្នឹង ខាងស្រុកវាលវែងលោក អូន យ៉ង់ ហ្នឹងក៏យកគ្រួសារខ្ញុំហ្នឹងឲ្យម៉ែធ្វើខាងគ្រូបង្រៀន ធ្វើខាងគ្រូបង្រៀនអញ្ជឹងបើកាលណាខ្ញុំនៅនោះ គាត់នៅធ្វើការនៅនេះវាពិបាក គាត់ឈឹងគាត់ហូបបាយហូបសំបូរអីតមសព្វគ្រប់អញ្ជឹងក៏ខ្ញុំសម្រេចចិត្តម៉ែនៅនេះជុំគ្នាម៉ែ ។

ប៊ុនថន : បាទ! អញ្ជឹងម៉ែនៅនេះគេចែកដីចែកអីជុំគ្នាអ្នកមិន?

វ៉ែន : ចែកដីសមាហរណកម្មដំបូងគេ រាជរដ្ឋាភិបាលមានគោលការណ៍ឲ្យយើងរៀបចំខាងភូមិឃុំអីចែកដីតាមគ្រួសារ ក៏បានដីបានធ្វើការ ។

ប៊ុនថន : អញ្ជឹងផ្ទះហ្នឹងខាងរដ្ឋចែកឲ្យដែរ?

វ៉ែន : ផ្ទះធ្វើខ្លួនឯង ។

ប៊ុនថន : ខាងដីនេះ?

វ៉ែន : ដីហ្នឹងខាងស្រុកចែកឲ្យដែរ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ហើយបានចំការអីប៉ុន្មានទៅអ្នកម៉ឺន?

វ៉ែន : ចំការខ្ញុំបាន ចំការនិយាយទៅបានប្រហែលជា១០ ហិចតាដែរ គ្រាន់ចែកឲ្យកូនមួយ
ដែលការហើយហ្នឹងអស់៥ ហិចតា ហើយនៅប្រហែល៥ ហិចតាដីចំការទុកឲ្យកូនពៅ
នៅរៀនភ្នំពេញរាល់ថ្ងៃ ។

ប៊ុនថន : អញ្ជឹងអ្នកម៉ឺនតំបន់ហ្នឹងចូលម៉ោងដំបូងមានមនុស្សរស់នៅច្រើនទេអ្នកម៉ឺន?

វ៉ែន : ខ្ញុំម៉ោងហ្នឹង កាលម៉ោងដំបូងម៉្លេះខ្ញុំហ្នឹងនៅព្រៃដូចព្រៃមុខអញ្ជឹង ព្រៃឈើធំៗ ស្មៅ
ណែនអត់ចង់ហានចូលដងខ្លាចមិនដើរ នៅម៉្លេះហ្នឹងដើរសុទ្ធតែដើរស្ងាបៗ ដល់យូរចេះតែ
ចូកឆាយទ្រុសទ្រាយដុតអីទៅដូចថាវាសុំទៅ ដូចអត់មានឃើញមិនដែរ ម៉្លេះខ្ញុំហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : ចុះរាល់ថ្ងៃមិននៅខ្លាចទេ?

វ៉ែន : លែងខ្លាចហើយម៉្លេះខ្ញុំ ។

ប៊ុនថន : ប្រជាជនអីមានដែលប៉ះមិន?

វ៉ែន : អត់ទេ ឃើញសុខរហូតតាំងពីម៉ោងនៅ ហើយនិយាយទៅខាងមូលដ្ឋានក៏អត់ដែលឲ្យ
ស៊ីម៉ាភីវ៉ាដែរម៉្លេះ រវាង តែកន្លែងដូរ៥៦ ចាស់ពីខាងក្រោយមុំសាលារៀន
ម៉្លេះអត់ដែលមានទេ ។

ប៊ុនថន : ចុះអ្នកម៉ឺនដូចជាពេលមុនសមាហរណកម្ម ហើយក្រោយម៉ោងមានប្លែកអីដូចជាកំរិតជីវ
ភាពហើយការរស់នៅអីអ្នកម៉ឺន ។

វ៉ែន : ប្លែកពីជីវភាពរស់នៅ យើងនិយាយឲ្យវែងបន្តិចចុះ និយាយពីជំនាន់ដែលនៅខ្មែរ ក្រហម
យើងមិនមានអីអាចទូលំទូលាយអាចនឹងការរកស៊ីសម្រាប់ក្រុមគ្រួសារទេ
និយាយរួមបានតែម្សិលមិញទេ មានអគ្គិវត្ត មានខោងអាវស្បែកពាក់ហ្នឹងទី១ ទី២
ទៀតបើយើងទូទាត់ម៉ោងសមាហរណកម្មហើយ ដែលយើងរដ្ឋាភិបាលមានមាគ៌ាដឹកនាំ
អញ្ជឹងទៅឃើញថា ការរស់នៅរកស៊ី ប្រកប ជីវភាពរស់នៅប្រចាំគ្រួសារនិយាយទៅ
ហៅថាចំណេះរៀងៗខ្លួន រួមនឹងកម្លាំងដែលយើងធ្វើបាន ហើយរៀបចំពីមុនរបបក្នុង
គ្រួសារអញ្ជឹងទៅឃើញថាជីវភាពក្នុងការរស់នៅ ឃើញថាមានការប្រែប្រួលច្រើន
និយាយរួមខ្ញុំនិយាយតែក្រុមគ្រួសារខ្ញុំទេ ពីមុនម៉ោងមិនមានអីទេខ្ញុំមានតែបាតដៃទេ ទេ
ហើយរាល់ថ្ងៃខ្ញុំមានដូរនៅ មានដីធ្វើបាន រកលុយរកកាក់បានឲ្យកូនទៅរៀនអីបាន

ចប់មហាវិទ្យាល័យឆ្នាំហ្នឹងដែរ បើនិយាយទៅ អាហ្នឹងនិយាយថា កំរិតក្នុងការប្រែប្រួល
ឃើញប្រែប្រួលម៉ោងច្រើនណាស់ ក្រោយពីរដ្ឋាភិបាលលោកគោលការណ៍ ហើយ
សមាហរណកម្មមានគោលការណ៍ចែកដីធ្លី ហើយគេមានគោលការណ៍រួមផ្សំនឹងគំនិត
នឹងកម្មវិធីក្រុមគ្រួសារខ្ញុំរៀបចំធ្វើ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ចុងក្រោយនេះខ្ញុំចង់សួរមួយសំណួរទៀត សព្វថ្ងៃនេះមានតុលាការកាត់ទោសមេ
ដឹកនាំខ្មែរក្រហម ហើយឥឡូវនេះមានមេដឹកនាំ៤រូបកំពុងតែឃុំឃាំងហើយរង់ចាំថ្ងៃ
កាត់ទោសមានអៀង សារី អៀង ធីរិទ្ធិប្រពន្ធកាត់ហើយខៀវ សំផន នួន ជា ហើយ
អ្នកមីងយល់យ៉ាងម៉េចដែរអកមីង?

វ៉ែន : ខ្ញុំនិយាយពីចិត្តខ្ញុំវិញខ្ញុំអត់មានអីជំទាស់ទេ ខ្ញុំស្របតាមនឹងច្បាប់របស់តុលាការ អត់
មានអីជំទាស់អត់មានសង្ស័យគឺអត់ទេ គួនទីរបស់ថ្នាក់ដឹកនាំវាផ្សេងពីខ្ញុំជាប្រជាពល រដ្ឋ
អញ្ចឹងហើយការធ្វើខុសធ្វើត្រូវសម្រេចលើច្បាប់ជាអ្នកវិនិច្ឆ័យ ខ្ញុំនិយាយខ្លីអញ្ចឹង ចុះ ។

ប៊ុនថន : ហើយអ្នកមីងមានអីចង់បន្ថែមទៀតទេ អ្វីដែលអ្នកមីងចង់ចាំ?

វ៉ែន : ខ្ញុំអត់មានអីបន្ថែមទៀតទេ ខ្ញុំអស់ប៉ុនហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : អញ្ចឹងអរគុណអ្នកមីងច្រើន ។

វ៉ែន : ចាំ!

ចប់